

„Predvčerajšnjim pa je Dora bila Jelici posodila zlato lásnico, da si jo je za jeden časek vtaknila v lase; a zato ji bode morala prinesiti sveto podobico!“

Takó pridene druga deklica.

Gospod učitelj so sedaj vedeli vse! Pokličejo Doro k mizi ter izpregovoré:

„Ljubi moj otrok! Človek je lahko vesel kačega lepoticja; toda preveč se le ne sme zavesiti vanje. Če bi prezirala svoje součenke le zato, ker imaš tako lepoticje le ti, to bi ne bilo prav! V šoli ne gledamo toliko na obleko, pač pa na glavo in srce! To ni, da bi človek nosil zlato na glavi, ampak nosi naj ga v glavi! Ali veš, kaj mislim reči, če govorim o ‚zlatu v glavi?‘“

„Da . . . da . . . ! Gospod učitelj menite to, kar se v šoli učimo!“

„Prav govoriš! Vednost, ki si jo otroci pridobivate v šoli, to je — najboljše zlato! In čuj me, Dora, kaj ti še povem: Ko odhajaš v šolo, pusti zlato lásnico doma! Če jo prinašaš v šolo, moti tebe in tvoje součenke!“

Dora ni nosila več zlate lásnice v šolo. Kmalu je postala zopet prav pridna in pazljiva učenka, da so jo bili gospod učitelj odslej zopet prav veseli.

Janko Leban.

U r a.

O, pómni: v uri vsaki
Skrivnosten biva duh,
Ki k dobremu te vodi,
Če nisi slep in gluh:
Tik-ták, tik-ták, tik-ták . . . !“

Zarana duh te drami:
Zdaj spanju časa ni,
Le urno, urno vstani,
Odmôli, delaj ti!
Tik-ták, tik-ták, tik-ták . . . !“

Opoldne duh velí ti:
„K obedu sédi zdaj!
Ne zabi pa ubožca,
Ki nima jesti kaj!
Tik-ták, tik-ták, tik-ták . . . !“

Zvečer ti duh naroča:
„Brž v postelj, lahko noč!
Bogú se priporoči,
Ki daje nam pomoč.
Tik-ták, tik-ták, tik-ták . . . !“

Janko Leban.

